

Досвідчений працівник більше адаптований до служби, в більшій мірі готовий до нестандартних ситуацій, і, що головне для оперативних підрозділів, – має необхідні знання та зв'язки для ведення оперативної роботи. Ефективність роботи досвідченого оперативного працівника в рази перевищує роботу новонабраного поліцейського. Однак, останнім часом підвищення розміру грошового забезпечення поліцейського носить характер підвищення «окладу але зменшення надбавок». Це призводить до зменшення розриву в оплаті між молодими та досвідченими працівниками, і не спонукає до продовження служби за умови пропозиції іншої роботи поза межами поліції.

Висновки. Підсумовуючи викладене, потрібно вказати на формування гострої потреби змін в роботі апарату поліції в частині формування у поліцейських внутрішньої мотивації для проходження служби, що потребує розробки змін та доповнень до законодавства, якими б має створюватися високий імідж служби в поліції, а самі поліцейські мають відчувати певну власну «обраність» у службі в поліції, а не «приреченість».

Одержано 26.03.2019

УДК 351.743

ОКСАНА ОЛЕКСАНДРІВНА ПАНОВА,

кандидат юридичних наук, доцент,

доцент кафедри адміністративної діяльності поліції факультету № 3

Харківського національного університету внутрішніх справ;

 <https://orcid.org/0000-0002-3533-5076>

ВЗАЄМОДІЯ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ ТА ЄС У СФЕРІ ЮВЕНАЛЬНОЇ ПРЕВЕНЦІЇ

Забезпечення правопорядку на всіх етапах ровику суспільства є одним з головних пріоритетів діяльності. Серед головних напрямів на які орієнтуються програми щодо попередження правопорушень та злочинів є робота з неповнолітніми, які складаються та представляють майбутнє держави.

Однією із цілей існування взаємодії між правоохоронними органами та Європейським співтовариством виступає сприяння забезпечення та реалізації прав і свобод людини, які включають в себе особливості правових, соціальних, культурних і гуманітарних прав і свобод дитини, включаючи аналіз взаємозв'язку між рівнем превентивної діяльності та скоєними злочинами в осередку неповнолітніх.

Парадоксальним вважається той факт, що незважаючи на те, що категорія прав дитини є ключовою при визначенні статусу дитини в суспільстві, лише з кінця ХХ століття, у системах міжнародного, релігійного та політичного права, окремою інституцією, почалось вивчення та розгляд прав дитини. Так, до нещодавнього часу проблемою неповнолітніх зовсім не опікувались на міжнародно-правовому рівні, дана категорія залишалась під наглядом внутрішнього законодавства країни і розглядалась на дох рівнях: місцевому та національному

Законодавчою базою, що регламентує сфери взаємодії України та ЄС стала прийнята у 2014 році Угода про асоціацію між Україною та Європейським Союзом.

Питанням співробітництва у сфері юстиції, свободи та безпеки присвячений **Розділ III зазначеної Угоди**, у якому визначені основні напрямки взаємодії сторін. Важливою метою співробітництва визначено утвердження верховенства права та зміцнення відповідних інституцій, зокрема у сфері правоохоронної діяльності та встановлення правосуддя, зміцнення судової системи, гарантування її незалежності та неупередженості. Співробітництво у сфері юстиції, свободи та безпеки відбувається на основі принципів поваги до прав людини та основоположних свобод [6].

Розмежування видів взаємодії правоохоронних органів та ЄС у сфері ювенальної превенції можливо розподілити за такими критеріями як: за характером функцій суб'єктів взаємодії в системі управління [1, с. 369]; за змістом завдань, які вирішують суб'єкти в ході взаємодії; за типологією суб'єктів взаємодії. Повний перелік форм взаємодії правоохоронних органів з інституціями Європейського Союзу дати досить важко, тому доцільніше згрупувати їх в такі

головні блоки: спільна організація і здійснення заходів щодо боротьби з правопорушеннями вчиненими неповнолітніми; узгодження самостійних дій щодо боротьби з правопорушеннями ювенального спрямування; безпосередня спільна діяльність європейських правоохоронних інститутів з правоохоронними органами (консультативні комітети, тренінги, семінари тощо); допомога міжнародних організацій працівникам правоохоронних органів в проведенні заходів щодо боротьби з правопорушеннями; організація правового та спеціального навчання громадян, які бажають виконувати правоохоронні завдання [2, с. 182].

Тепер більш детально розглянемо зазначені форми взаємодії правоохоронних органів і інституцій Європейського Союзу. Одне з найважливіших місць серед інших посідає спільна організація та здійснення заходів щодо боротьби та профілактики з правопорушеннями. До спільної розробки заходів необхідно віднести діяльність щодо виявлення різноманітних обставин, які мають значення для боротьби з правопорушеннями, їх вивчення й оцінки та визначення на цій основі заходів для поліпшення профілактичної роботи; упорядкування правоохоронних планів тощо. Організація спільних заходів, як правило, фіксується або закріплюється в різноманітних організаційних документах: планах, рішеннях, протоколах. Поряд із ними можуть мати місце і усні домовленості та угоди щодо виконання правоохоронних функцій. У процесі спільної організації та виконання заходів щодо боротьби з правопорушеннями, по-перше, вивчається та оцінюється оперативна обстановка; по-друге, планується робота з попередження та припинення правопорушень; по-третє, розподіляються наявні в їх розпорядженні сили і засоби; по-четверте, здійснюється обмін позитивним досвідом; по-п'яте, виконуються певні правоохоронні заходи. Правильне планування дозволяє забезпечити цілеспрямованість у правоохоронній діяльності, зосередити основну увагу на найбільш важливих питаннях ювенальної превенції. Йому повинна передувати глибока аналітична робота, всебічне вивчення оперативної обстановки. Планування має відповідати таким вимогам: охоплювати найбільш важливі питання профілактики та боротьби з правопорушеннями що входять до ювенальної сфери, з урахуванням можливостей та інтересів правоохоронних органів та інституцій ЄС; мати конкретний характер, тобто передбачені в планах заходи повинні бути реально здійсненними, передбачати конкретних виконавців, терміни виконання тощо [2, с. 182–183].

Одним з пріоритетних органів що опікується правоохоронною функцією у Європейському Союзі є Європол. Взаємодія МВС України з Європолем визначена Законом України від 12.07.2017 р. № 2129-VIII «Про ратифікацію Угоди між Україною та Європейським поліцейським офісом про оперативне та стратегічне співробітництво». З метою виконання положень Угоди про асоціацію України і ЄС у сфері реалізації спільної політики протидії злочинності наказом МВС України від 29.11.2018 № 968 затверджено Інструкції про порядок направлення представників Національного центрального бюро Інтерполу до Міжнародної організації кримінальної поліції – Інтерпол, де конкретизовано взаємодію з Європолем [3; 4].

Стратегічними завданнями взаємодії у цей час є:

- забезпечення передачі єдиного комплексу послуг з оперативної підтримки діяльності правоохоронних органів;
- поліпшення координації оперативних дій національних правоохоронних органів в Європейському Союзі [5, с. 357].

Висновки. Таким чином, з огляду на виокремлені напрями взаємодії правоохоронних органів з ЄС, маємо можливість надати наступні висновки:

- по-перше, реалії сьогодення вказують на недостатню розробленість нормативно-правових підстав вказаної взаємодії у сфері ювенальної превенції;
- по-друге, ретроспектива вивчення розвитку прав і свобод дитини у нормах міжнародного права зазначає недостатню увагу даному питанню з боку державних інституцій;
- по-третє, взаємодія правоохоронних органів з ЄС, може відбуватися на декількох рівнях: глобальному (міжнародному), державному (вплив обмежується державними кордонами), регіональному та місцевому (локальному).

Список бібліографічних посилань

1. Адміністративна діяльність : навч. посіб. / М. В. Ковалів, З. Р. Кісіль, Д. П. Калайнов та ін. Київ : Правова єдність, 2009. 432 с
2. Ковалів М. В. Форми взаємодії органів внутрішніх справ і громадськості у сфері охорони громадського порядку. *Науковий вісник Львівського державного університету внутрішніх справ. Серія юридична.* 2011. Вип. 2. С. 179–187
3. Про затвердження Інструкції про порядок направлення представників Національного центрального бюро Інтерполу до Міжнародної організації кримінальної поліції – Інтерпол : наказ МВС

України від 29.11.2018 № 968 // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1447-18> (дата звернення: 20.03.2019).

4. Про ратифікацію Угоди між Україною та Європейським поліцейським офісом про стратегічне співробітництво : закон України від 05.10.2010 № 2576-VI. *Відомості Верховної Ради України*. 2011. № 6. Ст. 48.

5. Сірант М. М. Поліцейське співробітництво України і Європейського Союзу – правовий аспект. *Вісник Національного університету «Львівська політехніка». Юридичні науки*. 2016. № 850. С. 353–360.

6. Співробітництво у сфері юстиції, свободи та безпеки // Представництво України при Європейському Союзі та Європейському Співтоваристві з атомної енергії : офіц. сайт. URL: <https://ukraine-eu.mfa.gov.ua/ua/ukraine-eu/justice/cooperation> (дата звернення: 20.03.2019).

Одержано 26.03.2019

УДК [351.74:340.1](477)

СТАНІСЛАВ ГЕННАДІЙОВИЧ ПЕВКО,

*викладач кафедри загальноправових дисциплін факультету № 6
Харківського національного університету внутрішніх справ*

ШЛЯХИ ПОДОЛАННЯ НЕВИЗНАЧЕНОСТІ ОЦІНОЧНИХ ПОНЯТЬ У ПРАВОЗАСТОСОВНІЙ ДІЯЛЬНОСТІ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ

Органи Національної поліції мають важливі та різноманітні завдання із забезпечення громадського порядку та громадської безпеки, захист прав та свобод людини і громадянина, а також інші завдання у сфері правоохоронної діяльності.

Визначаючи роль оціночних понять у правозастосовній діяльності працівників Національної поліції, доцільно спочатку розкрити поняття правозастосування.

При встановленні змісту правозастосування можна навести погляд С. С. Алексєєва, який пише що правове регулювання це владна індивідуально-правова діяльність, яка направлена на вирішення юридичних справ і в результаті якої в тканину правової системи вмикаються нові елементи – індивідуальні приписи. Забезпечуючи введення у життя юридичних норм, підкріплюючи їх владністю, індивідуальні приписи наділяються юридичну силою та можуть бути критерієм правозастосовної поведінки [1, с. 254].

В інших працях С. С. Алексєєва, можна зустріти бачення, що застосування права являє собою спеціальну діяльність, що має творчий, організовуючий зміст. За своєю сутністю правозастосування складається з певної організаційної діяльності та полягає у розробці та фактичному виконанні організаційних заходів, направлених на забезпечення перетворення правових приписів у життя [2, с. 584].

Тобто у процесі реалізації правових норм працівники органів національної поліції умовно здійснюють всю процедуру правозастосування, що полягає у:

1. Встановленні фактичних обставин суспільних відносин на підставі доказів.
2. Відібрання норми, що регулює встановлені суспільні відносини.
3. Співставлення суспільних відносин із відбраною правовою нормою, що їх врегулює.
4. Винесення владного рішення, щодо направлення дій учасників суспільних відносин у відповідності до змісту норми права.

Але на стадії співставлення суспільних відносин із правовою нормою, що містить оціночні поняття, виникає можливість неправильного її застосування, що зумовлено відсутністю правової визначеності змісту оціночного поняття, що в свою чергу може потягнути настання негативних наслідків для суспільних відносин, що розглядаються. Це може мати вираження у звуженні чи порушенні прав учасників суспільних відносин внаслідок неправильного застосування правової норми через наявність правової невизначеності понять, що в ній мають місце.

Про значення оціночних понять, наприклад писала Т. В. Кашаніна під оціночними поняттями розглядається виражений у нормі права припис, у якому закріплюються найбільш загальні ознаки, властивості, якості, зв'язки і відношення різних предметів, явищ, що детально не роз'яснюються законодавцем з тим, щоб воно конкретизувалося шляхом оцінки в процесі